

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-330/20

ACMO Sàrl

v.

Jednotný výbor pro řešení krizí

Rozsudek Tribunálu (třetího rozšířeného senátu) ze dne 22. listopadu 2023

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Řešení krize Banco Popular Español – Rozhodnutí SRB, kterým nebylo přiznáno odškodnění akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize – Oceňování rozdílů v zacházení – Nezávislost odhadce“

1. *Hospodářská a měnová politika – Hospodářská politika – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Přijetí programu řešení krize – Posuzovací pravomoc Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) – Rozsah – Návrh na odškodnění akcionářů a věřitelů – Posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností – Komplexní ekonomická posouzení – Široká posuzovací pravomoc – Soudní přezkum – Meze – Zjevně nesprávné posouzení – Důkazní břemeno [Listina základních práv Evropské unie, čl. 41 odst. 2 písm. a)]*

(viz body 39–45, 68)

2. *Soudní řízení – Lhůta pro předložení důkazů – Článek 85 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu – Rozsah působnosti – Protidůkaz a rozšíření původních důkazních návrhů – Vyloučení – Článek 92 odst. 7 jednacího řádu Tribunálu – Rozsah působnosti – Protidůkaz a rozšíření původních důkazních návrhů – Zahrnutí [Jednací řád Tribunálu, čl. 85 odst. 3 a čl. 92 odst. 7]*

(viz bod 50)

3. *Soudní řízení – Organizační procesní opatření – Návrh na předložení dokumentů – Posuzovací pravomoc unijního soudu – Povinnosti navrhovatele [Jednací řád Tribunálu, čl. 88 odst. 1 a čl. 89 odst. 3 písm. d)]*

(viz body 263, 286)

4. *Hospodářská a měnová politika – Hospodářská politika – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Přijetí programu řešení krize –*

Režim odškodnění akcionářů a věřitelů – Metoda oceňování zacházení s akcionáři a věřiteli v rámci běžného úpadkového řízení – Nezávislost odhadce – Rozsah (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 806/2014; nařízení Komise 2016/1075)

(viz bod 336)

5. *Orgány Evropské unie – Výkon pravomocí – Delegace – Podmínky – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Režim odškodnění akcionářů a věřitelů – Posouzení kanceláře odhadce týkající se zacházení s akcionáři a věřiteli dotčenými rozhodnutím o řešení krize – Přípustnost – Přenesení rozhodovací pravomoci Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) na kancelář odhadce – Neexistence [Nařízení Evropského parlamentu a Rady 806/2014, čl. 20 odst. 16 až 18 a čl. 76 odst. 1 písm. e); nařízení Komise 2018/344]*

(viz body 357–360, 364, 365)

Shrnutí

Ve spojených věcech T-302/20, T-303/20 a T-307/20 a ve věci T-304/20 jsou žalobci fyzické a právnické osoby, které byly akcionáři Banco Popular Español (dále jen „Banco Popular“) před přijetím programu řešení krize pro posledně uvedenou společnost. Naproti tomu ve věci T-330/20 se jedná o investiční fondy, které před přijetím uvedeného programu držely kapitálové nástroje, s výjimkou jednoho z nich, který je právním nástupcem subjektu, který byl držitelem dluhopisů společnosti Banco Popular.

Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) na základě nařízení č. 806/2014¹ rozhodnutí o programu řešení krize pro Banco Popular², který Evropská komise schválila téhož dne³.

Před přijetím tohoto programu SRB najal společnost Deloitte Réviseurs d'Entreprises jakožto odhadce (dále jen „kancelář odhadce“) k provedení ocenění Banco Popular před případným řešením krize, jakož i k ocenění rozdílu v zacházení po případném řešení krize. Dne 6. června 2017 předala kancelář odhadce SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“), jehož cílem bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků Banco Popular, poskytnout posouzení toho, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástrojů převodu činnosti. SRB, jenž měl za to, že nezbytné podmínky jsou splněny⁴, rozhodl v uvedeném programu řešení krize o tom, že na Banco Popular se uplatní postup řešení krize. Na základě transparentního a otevřeného procesu prodeje uskutečněného španělským orgánem příslušným k řešení krize, Fondem pro řádnou restrukturalizaci bank, byly nové akcie Banco Popular převedeny na Banco Santander SA.

¹ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

² – Rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o programu řešení krize ve vztahu k Banco Popular (dále jen „rozhodnutí o řešení krize“).

³ – Rozhodnutí Evropské komise (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español S. A. (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15).

⁴ – Na základě čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

Po přijetí programu řešení krize předala kancelář odhadce SRB ocenění rozdílu v zacházení⁵ (dále jen „ocenění 3“), jehož cílem bylo určit, zda by se dotčeným akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, kdyby Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, než jakého se jim dostalo v důsledku řešení krize. Toto posouzení provedla uvedená kancelář v rámci scénáře likvidace za použití španělských právních předpisů v okamžiku přijetí programu řešení krize. Kancelář odhadce měla za to, že zahájení běžného úpadkového řízení by vedlo k neplánované likvidaci. Kancelář odhadce dospěla k závěru, že v rámci takového běžného úpadkového řízení nelze očekávat jakékoli inkaso pohledávek, a že tedy neexistoval rozdíl v zacházení ve srovnání se zacházením vyplývajícím z opatření k řešení krize.

Následně, aby mohl SRB přijmout konečné rozhodnutí o tom, zda je, či není třeba přiznat jim odškodnění s využitím Jednotného fondu pro řešení krizí⁶, vyzval SRB dotčené akcionáře a věřitele, aby vyjádřili, zda mají v souvislosti s předběžným rozhodnutím⁷ zájem uplatnit své právo být vyslechnut, přičemž v uvedeném předběžném rozhodnutí dospěl SRB s ohledem na ocenění 3 k závěru, že není povinen jim vyplatit odškodnění. Proces zajištění práva být vyslechnut probíhalo ve dvou po sobě jdoucích fázích, a sice ve fázi registrace, v níž byli dotčení akcionáři a věřitelé vyzváni, aby vyjádřili svůj zájem na uplatnění svého práva být vyslechnut, a poté ve fázi konzultace, během níž dotčené osoby mohly předložit své připomínky k předběžnému rozhodnutí, k němuž bylo připojeno nedůvěrné znění ocenění 3.

Po skončení fáze konzultace posoudil SRB příslušné připomínky dotčených akcionářů a věřitelů a obdržel od kanceláře odhadce objasňující dokument, v němž tato kancelář potvrdila, že strategie a různé hypotetické scénáře likvidace, které jsou podrobně popsány v ocenění 3, jakož i použité metodiky a provedené analýzy jsou i nadále v platnosti.

Dne 17. března 2020 přijal SRB rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize uplatněnými vůči Banco Popular poskytnuto odškodnění (dále jen „napadené rozhodnutí“), v němž měl za to, že kancelář odhadce je nezávislá a že ocenění 3 je v souladu s použitelným právním rámcem a je dostatečně odůvodněné a úplné. SRB rovněž uvedl připomínky předané dotčenými akcionáři a věřiteli, jakož i jejich hodnocení a dospěl k závěru, že neexistuje rozdíl mezi zacházením, kterého se skutečně dostalo dotčeným akcionářům a věřitelům, a zacházením, kterého by se jim dostalo, kdyby Banco Popular v okamžiku řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení.

Tribunál se ve svých rozsudcích, v nichž zamítá všechny tři žaloby založené na článku 263 SFEU, poprvé vyslovil k žalobě znějící na zrušení rozhodnutí SRB týkajícího se případného odškodnění akcionářů a věřitelů dotčených v důsledku řešení krize bank. V této souvislosti se Tribunál zabývá několika dosud neřešenými otázkami vznesenými ve všech třech žalobách, jež se týkají zejména posouzení situace dotčených akcionářů a věřitelů v případě, že by Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, nezávislosti kanceláře odhadce, práva být vyslechnut během řízení, práva na účinnou právní ochranu a právo na vlastnictví.

⁵ – Na základě čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014.

⁶ – Na základě čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

⁷ – Předběžné rozhodnutí SRB o tom, zda je, či není třeba přiznat akcionářům a věřitelům dotčeným programem řešení krize Banco Popular odškodnění, a o zahájení postupu práva být vyslechnut (SRB/EES/2018/132) (dále jen „předběžné rozhodnutí“).

Závěry Tribunálu

V první řadě Tribunál odmítl výtky vycházející z toho, že napadené rozhodnutí je stíženo protiprávností, pokud jde o posuzování otázky, zda by se bývalým akcionářům Banco Popular dostalo lepšího zacházení v rámci běžného úpadkového řízení.

Zaprvé Tribunál uvádí, že z ustanovení nařízení č. 806/2014 jasně vyplývá, že odkaz⁸ na zacházení, kterého by se dostalo akcionářům a věřitelům subjektu, kdyby se na něj vztahovalo běžné úpadkové řízení, odkazuje na hypotetické zacházení, kterého by se jim dostalo v případě likvidace subjektu. Dále metodika ocenění uvedeného zacházení, která je definována v nařízení v přenesené pravomoci 2018/344⁹, odpovídá realizaci aktiv instituce, a tedy likvidaci, jak je vymezena v čl. 3 odst. 1 bodě 42 nařízení č. 806/2014.

Zadruhé při stanovení rozdílu v zacházení se srovnání týká skutečného zacházení, jehož se dostalo dotčeným akcionářům a věřitelům v důsledku řešení krize, a posouzení jejich situace za předpokladu, že by opatření k řešení krize nebylo přijato, tedy za předpokladu likvidace subjektu.

Zatřetí Tribunál rozhodl, že v rámci posouzení rozdílu v zacházení v návaznosti na řešení krize, o němž rozhodl FROB, tak španělské právo stanoví, že hypotetický srovnávací scénář je scénářem likvidace subjektu, který zohledňuje ustanovení španělských právních předpisů týkajících se likvidace. Tribunál z toho dovozuje, že určení rozdílu v zacházení se musí opírat o scénář likvidace, což vylučuje možnost scénáře vycházejícího ze zachování činnosti subjektu a z vyrovnání s věřiteli.

Začtvrté Tribunál upřesnil, že hypotetický srovnávací scénář likvidace uvedený v ocenění 3 tak měl být stanoven s ohledem na situaci Banco Popular ke dni řešení krize. K uvedenému dni nebyla Banco Popular s to pokračovat ve svých činnostech z důvodu likvidity, svého selhání nebo pravděpodobného selhání a možného odnětí bankovní licence, a že kvůli tomu nebylo možné uvažovat o vyrovnání ani o scénáři platební neschopnosti s uplatněním hypotézy podniku, jehož činnost zůstává zachována.

Tribunál stejně tak odmítl argument, podle kterého měla kancelář odhadce provést ocenění Banco Popular za předpokladu prodeje instituce jako celku nebo po produkčních jednotkách, který znamená pokračování činnosti podniku. Kancelář odhadce se tudíž nedopustila pochybení, když použila metodiku založenou na scénáři likvidace a na prodeji aktiv jednotlivě nebo podle portfolií.

Zapáté napadené rozhodnutí není stíženo žádným zjevně nesprávným posouzením, a to ani v souvislosti se zohledněním maximální doby trvání likvidačního řízení v délce sedmi let, a to zejména s ohledem na cíl uskutečnit likvidaci v přiměřené lhůtě, jakož i s ohledem na nejistotu způsobenou delší dobou likvidace, ani v souvislosti s oceněním portfolií úvěrů bez selhání a v selhání, realitními dceřinými společnostmi Banco Popular a právními riziky.

Ve druhé řadě Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z nedostatku nezávislosti kanceláře odhadce.

⁸ – Na základě čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014.

⁹ – Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/344 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky oceňování rozdílů v zacházení v rámci řešení krize (Úř. věst. 2018, L 67, s. 3).

ZprvÉ okolnosti projednávané věci předně neprokazují, že kancelář odhadce byla při provádění ocenění 3 ovlivněna skutečností, že provedla ocenění 2, a dále tyto okolnosti popírají argument žalobkyně, podle něhož kancelář odhadce mohla odůvodněně vyvolávat zdání, že postrádá objektivitu nebo nestrannost.

V ocenění 3 vychází totiž analýza rozdílu v zacházení ze skutečného zacházení, jehož se dostalo dotčeným akcionářům a věřitelům po ukončení řešení krize. Ocenění aktiv a závazků Banco Popular, jež je uvedeno v první části ocenění 2, nebylo zohledněno v ocenění 3, a nemohlo tedy ovlivnit kancelář odhadce při provádění posledně uvedeného ocenění.

Navíc ocenění 2 obsahovalo četné výhrady ke spolehlivosti simulace scénáře likvidace. Tribunál tedy odmítá výtku vycházející z toho, že se kancelář odhadce za účelem ochrany své profesní pověsti domnívala, že je při provádění ocenění 3 vázána závěry uvedenými v ocenění 2.

Tribunál dále zamítl argument, podle kterého byla kancelář odhadce podněcována v tom, aby zamezila jakékoliv opravě nebo změně závěrů obsažených v ocenění 2, neboť je uvedený argument v rozporu s okolnostmi, za nichž byla provedena ocenění 2 a 3. Ocenění 3 totiž vycházelo z podrobnějších informací, než jaké měla k dispozici kancelář odhadce v okamžiku vypracovávání ocenění 2. SRB byl mimoto po obdržení ocenění 2 informován o tom, že se kancelář odhadce má opírat o nové údaje v ocenění 3, a tedy změnit posouzení provedené při simulaci scénáře likvidace. Ocenění 3 nespočívalo v tom, že by kancelář odhadce pouze potvrdila výsledek simulace uvedené v ocenění 2. Pouhá skutečnost, že kancelář odhadce dospěla ke stejnému závěru, nepostačuje k tomu, aby bylo prokázáno, že se uvedená kancelář při provádění ocenění 3 cítila být vázána svým posouzením provedeným v ocenění 2.

Tribunál konečně zamítl výtku vycházející z toho, že SRB měl za účelem provedení ocenění podle jiné metody využít jiného odhadce, neboť posouzení zacházení s dotčenými akcionáři a věřiteli mělo být provedeno podle scénáře likvidace. Rovněž žádné ustanovení nařízení č. 806/2014 ani nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 výslovně nebrání tomu, aby ocenění 2 a 3 prováděl tentýž odhadce.

Zadruhé Tribunál odmítá výtky vycházející z nedostatečné nezávislosti kanceláře odhadce z důvodu jejich údajných vazeb na Banco Popular a Banco Santander.

V tomto ohledu Tribunál uvádí, že ke dni jmenování kanceláře odhadce jakožto nezávislého odhadce nebyla identita nabyvatele známa, a nebylo tedy možné zohlednit vazby mezi kanceláří odhadce a Banco Santander, a dále že kancelář odhadce neposkytovala Banco Santander dále auditorské služby.

Tribunál zdůrazňuje, že během celého postupu řešení krize Banco Popular bděl SRB, jak byla ostatně jeho povinnost, nad tím, aby kancelář odhadce splňovala požadavky nezávislosti, zejména požadavky týkající se neexistence střetu zájmů, jež jsou stanoveny v článku 41 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075¹⁰.

¹⁰ – Ve smyslu článku 41 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/1075 ze dne 23. března 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující obsah ozdravných plánů, plánů řešení krize a skupinových plánů řešení krize, minimální kritéria, která má příslušný orgán posoudit v souvislosti s ozdravnými plány a skupinovými ozdravnými plány, podmínky vnitroskupinové finanční podpory, požadavky na nezávislé odhadce, smluvní uznání pravomoci k odpisu a konverzi, postupy a obsah požadavků na oznamování a oznámení o pozastavení, jakož i běžné fungování kolegií k řešení krize (Úř. věst. 2016, L 184, s. 1).

SRB se tedy nedopustil pochybení, když měl za to, že služby poskytované kanceláří odhadce jak společnosti Banco Popular, tak společnosti Banco Santander nemohou ovlivnit její posouzení při provádění ocenění 3, a nemohou tedy prokázat existenci významného skutečného nebo potenciálního významného zájmu, který je společný nebo protichůdný.

Stejně tak žádný argument nezpochybňuje posouzení SRB týkající se neexistence propojení služeb auditu a služeb, jež souvisí se začleněním Banco Popular, které kancelář odhadce poskytla Banco Santander, na straně jedné se skutečnostmi relevantními pro ocenění 3, které se týkalo pouze posuzování Banco Popular, a nikoli Banco Santander, na straně druhé.

Kromě toho žalobci nevysvětlují, jak by tyto služby mohly ovlivnit nebo mohly být rozumně považovány za služby ovlivňující úsudek kanceláře odhadce při provádění ocenění 3.

Tribunál má mimoto za to, že k tomu, aby bylo možné konstatovat, že SRB měl zohlednit zřejmý nedostatek objektivitu nebo nestrannosti kanceláře odhadce z důvodu jejich vazeb s Banco Santander, je třeba prokázat, že pokud kancelář odhadce v ocenění 3 dospěla k tomu, že dotčeným akcionářům a věřitelům by se v běžném úpadkovém řízení nedostalo lepšího zacházení, měla tím v úmyslu protežovat řešení krize. Dále podle Tribunálu i za předpokladu, že by kancelář odhadce dospěla v ocenění 3 k závěru, že by se dotčeným akcionářům a věřitelům dostalo v případě likvidace Banco Popular lepšího zacházení, odškodnění, které by z toho mohlo vyplývat, by vyplácel Jednotný fond pro řešení krizí, a nikoli Banco Santander.

Tribunál navíc konstatoval, že výsledek ocenění 3 nemá vliv na legalitu a legitimitu rozhodnutí o uplatnění režimu řešení krize na Banco Popular, ani na výsledek tohoto řešení krize, a sice její prodej společnosti Banco Santander, a že nemůže zakládat vznik nároku na odškodnění dotčených akcionářů a věřitelů od Banco Santander.

Tribunál tak rozhodl, že kancelář odhadce nemohla ocenění 3 protěžovat, neboť uvedené ocenění, ať již je jeho výsledek jakýkoli, nemohlo ovlivnit postavení Banco Santander. Vazby mezi kanceláří odhadce a Banco Santander tudíž nemohou vyvolávat legitimní pochybnosti o existenci případné zaujatosti ani z nich nelze dovozovat nedostatek objektivitu či nestrannosti kanceláře odhadce. Tyto vazby nezakládaly okolnost, která by mohla zpochybnit nezávislost kanceláře odhadce za účelem provedení ocenění 3 a jejího jmenování jakožto nezávislého odhadce ze strany SRB.

Ve třetí řadě Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z údajného porušení práva akcionářů a věřitelů být vyslechnut, zejména tím, že jim SRB uložil povinnost vznášet své připomínky prostřednictvím formuláře.

V tomto ohledu Tribunál zaprvé připomíná, že dodržování práva být vyslechnut musí být zajištěno i při neexistenci právní úpravy výslovně upravující výkon tohoto práva a že ani v nařízení č. 806/2014, ani v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) není stanoven zvláštní postup pro uplatnění práva být vyslechnut. Skutečnost, že se SRB rozhodl použít ke shromáždění připomínek dotčených akcionářů a věřitelů daný formulář, spadala do jeho prostoru pro uvážení při organizování postupu, který umožnil dotčeným akcionářům a věřitelům výkon jejich práva být vyslechnut, za předpokladu, že tito věřitelé mohli své právo uplatnit účinně a účelně.

Zadruhé Tribunál v projednávané věci poznamenává, že SRB zkoumal všechny obdržené připomínky a v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč některé z nich nejsou relevantní pro účely přijetí napadeného rozhodnutí, a odmítl argument vycházející z porušení práva být vyslechnut z důvodu, že SRB odmítl irelevantní připomínky.

Zatřetí Tribunál konstatuje, že ve formuláři byly otázky formulovány neutrálně v podobě stručného popisu dotčeného tématu a odkazu na dotčené části předběžného rozhodnutí nebo ocenění 3, po nichž následovala výzva dotčeným akcionářům a věřitelům, aby předložili své připomínky nebo stanoviska k tomuto tématu.

Začtvrté Tribunál odmítá argument týkající se omezení délky odpovědí na formulář z toho důvodu, že je čistě teoretický a není s to právně dostačujícím způsobem prokázat, že bez takového omezení by uvedený proces mohl vést k jinému výsledku.

Předně totiž platí, že připomínky předložené během procesu zajištění práva být vyslechnut v odpovědi na formulář byly podrobně analyzovány v napadeném rozhodnutí a vedly kancelář odhadce k přijetí objasňujícího dokumentu. I když byla délka připomínek omezena, SRB a kancelář odhadce na ně podrobně odpověděly.

Dále žalobci neuvádějí, jaké jiné připomínky než ty, které byly předloženy a na něž SRB a kancelář odhadce odpověděly, nemohli uplatnit kvůli velikosti formuláře. Neupřesňují ani to, které dokumenty chtěli k formuláři připojit.

Ve čtvrté řadě Tribunál odmítá jako neopodstatněný žalobní důvod, který vychází z toho, že se ocenění 3 opírá o nesprávný základ, pokud jde o finanční situaci Banco Popular v okamžiku uplatnění řešení krize.

Připomíná totiž, že posouzení rozdílu v zacházení muselo být provedeno v okamžiku přijetí programu řešení krize. Znalecký posudek Španělské centrální banky ze dne 8. dubna 2019, o který se opírají žalobci a o jehož předložení prostřednictvím důkazního opatření bylo požádáno, se přitom týká událostí, které nastaly před řešením krize Banco Popular a nebyly relevantní pro provedení ocenění 3.

V páté řadě Tribunál zamítl žalobní důvod, který vychází z toho, že SRB neoprávněně přenesl rozhodovací pravomoci, které mu svěřuje nařízení č. 806/2014, na kancelář odhadce.

Zprvce Tribunál, který nejprve uvedl, že žalobkyně nevznáší námitku protiprávnosti nařízení č. 806/2014, ani výtky vycházející z výkonu diskreční pravomoci SRB nebo nejasnosti, pokud jde o vymezení pravomocí SRB v tomto nařízení, ani výtky vycházející z porušení uvedeného nařízení ze strany SRB tím, že by jednal nad rámec pravomocí, které mu toto nařízení svěřuje, rozhodl, že argumenty, v nichž je SRB vytýkáno, že svěřil kanceláři odhadce rozhodovací pravomoc, nemohou prokázat porušení zásad týkajících se přenesení pravomoci.

Zadruhé Tribunál připomněl, že rozhodnutí nepřiznat dotčeným akcionářům a věřitelům odškodnění bylo přijato SRB, a nikoli kanceláři odhadce.

Mimoto podle nařízení č. 806/2014 má hospodářské a technické aspekty posuzování zacházení, kterého by se dostalo dotčeným akcionářům a věřitelům, kdyby Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, posuzovat nezávislý odhadce, a nikoli samotný SRB. Skutečnost, že SRB svěřil provedení ocenění 3 kanceláři odhadce, nelze tudíž vykládat jako přenesení jeho pravomoci přijmout rozhodnutí.

Zatřetí platí, pokud jde předně o ustanovení nařízení č. 806/2014, že skutečnost, kdy SRB schválil závěry ocenění 3, nelze vykládat tak, že by neprováděl kontrolu dodržování požadavků, které musí nezávislý odhadce splňovat při provádění ocenění. Dále z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že SRB se neomezil na pouhé shrnutí ocenění 3 a objasňujícího dokumentu, ale přezkoumal jejich platnost s ohledem na připomínky dotčených akcionářů a věřitelů.

V šesté řadě Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z porušení práva na účinnou právní ochranu.

Pokud jde o skutečnost, že v nedůvěrném znění ocenění 3, jež bylo uvedeno v příloze předběžného rozhodnutí, nebyly uvedeny některé údaje, Tribunál uvedl, že nebylo zpochybněno posouzení SRB, podle kterého se na odstraněné údaje týkající se rezerv na právní rizika obsažených v ocenění 3 vztahuje profesní tajemství a jsou důvěrné, ani nebyla zpochybněna povinnost SRB chránit důvěrné údaje¹¹. Mimoto žalobci neuvádějí, že by tyto odstraněné údaje byly nezbytné pro pochopení napadeného rozhodnutí nebo pro uplatnění jejich práva na účinnou soudní ochranu.

V sedmé řadě Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z porušení práva na vlastnictví.

Tribunál připomněl, že nařízení č. 806/2014 zavádí mechanismus, jehož cílem je zaručit akcionářům nebo věřitelům subjektu podléhajícího řešení krize spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení, když na základě ocenění 3 dospěl k závěru, že dotčeným akcionářům a věřitelům Banco Popular by se v běžném úpadkovém řízení nedostalo lepšího zacházení než v rámci řešení krize, žalobci neprokázali porušení jejich práva na vlastnictví v důsledku napadeného rozhodnutí.

Mimoto nelze platně tvrdit, že SRB porušil článek 17 Listiny tím, že hodnota odškodnění na základě zásady, že žádnému věřiteli se nedostane horšího zacházení, byla vypočtena na základě nejhoršího možného scénáře pro akcionáře, a sice úpadkového řízení vůči Banco Popular. Použití hypotetického srovnávacího scénáře likvidace je totiž v souladu s použitelnými ustanoveními.

¹¹ – Podle čl. 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014.